

utrčiti zdravje. V zadnjem oddelku našteva pravila, kako je ravnati z navidezno mrtvimi ljudmi (z zamrtniki). Ta pouk je pisan v „pesemski obliki, da si čitatelj stvar lažje zapomne“. Mi v tem slučaju nismo z gospodom pisateljem istega mnenja; ko bi se nam kaka nesreča pripetila, ne bi radi prišli v roke takemu, ki bi nas reševal s pomočjo verzov. Bojimo se, da bi v odločilnem trenutku pozabil verze in rime in slabo opravil dobro svoje delo. — A to so le malenkosti, ki jih omenjamo; v obče smo s knjižico prav zadovoljni in želimo ji srčno, da bi se v šoli in na domu kmalu udomačila ter dobila obilno bralcev. Nekatere jezikovne stvari, ki bi si jih tu in tam drugače želeli, ne bodo izdatno škodovale občni koristi, ki jo pridno delce vsekako porodi. K.

— Umetno ribarstvo. Spisal Ivan Franke. Ljubljana. Tiskala in založila Ig. pl. Kleinmayr & Fed. Bamberg. 1886. 50 str. Cena 50 kr. — Znani veščak in ribolovec prof. Ivan Franke v Kranji je te dni izdal knjižico „Umetno ribarstvo“, s katero je vrlo ustregel vsem prijateljem domačega ribištva. V lahko umevni, priprosti besedi, kateri se pozna, da jo je narekovala posebna ljubezen do predmeta, pripoveduje nam, kako pripravne so slovenske dežele za razvoj ribarstva. Nad 30.000 oral krije vodá po slovenskih pokrajinah; v bistrih studeneih, rekah in jezerih naše zemlje tiči kapital, ki ga le premalo poznamo in cenimo. Ribarstvo je pri nas sploh v slabem stanju in zato se je treba „privaditi umetnega ribarstva, naučiti se množiti ribe v malem ribnjaku, pokončevati ribje sovražnike“, kakor piše g. pisatelj. V svojem delci nam podaja v to potrebna sredstva in dokaj lepih navodov. Najprej nas seznanja z raznimi svojstvi naših vodá, potem nam opisuje glavne ribe, ki bivajo v njih; nadalje opozarja na tuja plemena, ki bi se dala udomačiti v naših vodah; slika nam, kakih priprav je treba za umetno ribarstvo, kako je zvrščevati in kako mladi zarod odgojevati. Konečno opisuje, kako se ribe varujejo raznih sovražnikov, ter dodaja spisek najznamenitejših tvrdk, ki prodajajo reči, ki so potrebne za umetno ribarstvo.

To je bogata vsebina drobne knjižice. Da bi pač segli po nji pravi ribiči, kakor tudi drugi prijatelji te lepe lovi! Delce zasluži priznanja v polni meri. Š.

— Kruh nebeški ali navod, pobožno moliti in častiti presveto Rešnje Telo s trojno sv. mašo in drugimi navadnimi molitvami. Na svitlo dal Janez Zupančič, župnik. Z dovoljenjem vis. čast. ljubljanskega škofijstva. Tretji zopet pomnoženi in zlepšani natis. V Ljubljani, 1885. Založila družba sv. Vincencija. Dobiva se v Katoliški Bukvarni v Ljubljani. Tisk „Katoliške Tiskarne“ v Ljubljani. 8. 435 + IV str. Cena v polusnje vezani knjigi 70 kr., lepše opravljeni več.

Večkratni natisi so redki v slovstvu našem. Izvzeti nam je molitvenike. Tretjič že lomi g. župnik Jan. Zupančič „Kruh nebeški“ čestilcem presv. R. T. Dasi tiči v njem marsikaka nemška smet, marsikaka slovniška in sintaktiška hibica (n. pr. obdajano, zamoreš, v pretečenem mesecu, stan gnade božje, prepogostni deležniki trpno-preteklega časa, napačna končnica prislovov: pristrčniše, močnejše itd. mesto: pristrčnejše, močnejše itd. kateri pridejo te obiskat, mesto: kateri te pridejo obiskat itd.), vendar ne moremo odreči knjigi priporočila. Namen ji je blag: za skupiček „Kruha nebeškega“ nakupi Vincencijeva družba ljubljanskim siromakom zemeljskega kruha. Kadar pojde knjiga četrtič pod tisek, naj se ji korenito zboljša jezik, da bode vredno devati na naslovno stran ponosno opomnjo: „zlepšani natis“. Nikoder drugod se ne pači tako in ne muči dika naša. — glagol slovenski, kakor po naših molitvenikih. „Kruh nebeški“ se malo meni